

# Üldözés

Egy másik dimenzió, egy másik lehetséges valóság, egy másik Föld. Ami itt talán nem lehetséges, az ott nagyon is az volt. Én láttam. És megpróbálom elmesélni nektek, milyen is az ottani világ egy kis szelete.

Bár még alig kelt fel a nap, olyan reggel 8 körül járhatott az idő, mikor az egyik házból egy 18 év körüli srác rohant ki, és rohant át a szomszédba, a szembe levő házba. Nagyon ugrott, hogy az itt-ott előforduló tócsákat ne kerülgesse és csakhamar már a lépcsőn sietett fölfelé. Gyorsan felugrott a pár lépcsőfokon, és aztán rögtön be is nyitott a bejárati ajtón. Nagyon ideges volt és látszott rajta hogy valami nagyon is aggasztja. Gyorsan vette a levegőt és nem tévovázott most semmin. Berohant a másik házba, ahol a nő éppen takarított, de ő ügyet sem vetett rá, inkább berontott az egyik szobába, tudta már melyik az, ahol a barátja ült a gép előtt, épp alkotott valamit. Az izgatottság és a rohanás következtében először alig tudott megszólalni, csak fújtatott és kezével hadonászott, de a másik már sejtette, hogy valami nagyon nincs rendjén.

- Ba... baj... baj van! – nyögte ki végre.

- Mi van? Mi történt? – ugrott fel a helyéről a másik.

- Ha... ha minden igaz,... akkor Ha... Hajnalkát... elrabolták! – lihegett még mindig.

- Miii??? Ez komoly? – nézett rá kételkedve, mégis komolyan a srác.

- Ez nem vicc! Ez halálosan komoly! – felelte a hírhozó.

- Mikor történt?

- Nemrég, vagy 5 perce. Én sem tudok még sokat, az előbb hívott Örző és csak ennyit mondott, itt van tőlünk nem messze. Valahogy utána kéne mennünk!

- Oké, a kocsit a garázsba, gyerünk! – nyitotta ki az ajtót a srác és már rohantak is lefelé a lépcsőn a garázsba. Nem vártak semmire, siettek, ahogy csak tudtak, kinyitották az ajtókat, a kaput és már pattantak is be a járműbe. Mindketten ismerték a lányt és nem akarták elveszíteni, mert fontos volt nekik és szerették, mint barátjukat. A hírhozó, aki a szomszédból rohant át, ő Steven volt, egy rendes ember, aki fontosnak tartotta a barátait. Éppen ezért most igyekezett segítséget szerezni, hogy megmentse azt, aki tényleg igazán fontos nekik. Így hát gyorsan beugrott az anyósülésre, míg a másik, Rope, akié a kocsi is volt, rögtön a volán mögé ült és már indultak is. Nem tévovázott, nem szokása, mindig cselekedett, amikor csak lehetett. Ő sem volt sokkal idősebb, talán egy évvel, de itt most nem számított a kor, itt most csak az számított, hogy valakinek szüksége van rájuk.

Fel is bógott a motor és már rögtön indultak is. A kerekek a földet csikorgatva indultak meg, fel az emelkedőn, aztán ki is fordultak az utcára. A sofőr engedte, hogy meginduljon a hátulja a kanyarodásnál, ez mindig tetszett neki, és remekül tudta kontrollálni a helyzetet, nem is történt még soha semmi vele, vagy a kocsijával. Ismét egyenesbe hozta a járműt és már robogtak is végig az utcájukon.

- Merre van Örző? – kérdezte a kereszteződés előtt a barátját.

- Ott, arra kint, a Jegenyén. – mutatott balra a srác.

- Akkor gyerünk! – csapott a lovak közé Rope és már fordultak is, pillanatok alatt felgyorsultak és el is érték az útnak a végét, ami a Jegenyére nyílt. Ott jobbra vették az irányt, miután Steven tájékoztatta, hogy merre is van a harmadik.

- Hol van basszus, mert nem látom, az út legelején kell ennek is állnia? – mormogott a sofőr, de a következő pillanatban már látszódott is egy ember, aki telefonnal a kezében ácsorog az útszélén, de tekintete másfelé figyel. – Gyere Őrző, ugorj be, aztán keressük meg a csajszt!

- Ki a franc vitte el? – fordult hátra az anyósülésen ücsörgő.

- Mit tudom én! – vágta rá idegesen, miután becsapta az ajtót.

- Azé kíméld a kocsimat, ombre! – kiáltott fel a tulaj.

- Jó, sorry, de tudhatnád, hogy ilyenkor alaposan kijövök a sodromból! Ott volt előttem vagy kétszáz méterre, 'asszem, mikor jött egy fekete terepjáró, amiből kiszállt két manusz, aztán betuszkolta a csajt a kocsiba. Hú, de ha megtalálom őket alaposan ellátom a bajukat! – morgott erősen az új utas, aki természetben is nagy méreteket mutatott, hát akkor még erőben milyen lehetett? Minden bizonnyal két barátja ismerhette az erejét, ezért nem kötözködött vele, de mindannyian idegesek voltak.

Se szó, se beszéd, mihelyst bepattant Őrző, azon nyomba beletaposott a gázba és már indultak is tovább, de hogy merre, azt még maga a sofőr se tudta.

- Hé, Őrző, és merre vitték el Hajnalkát? Mert azé kicsi város, de itt megtalálni valakit azé nem egyszerű, van sok kis szaros utca, az tény! – várta a választ az út végén, ami ismét egy elágazáshoz vezetett.

- Egy ideig tudtam őket követni őket, valamerre a Kavicsos felé mentek, ott végig a Bacsó Bélán, aztán szerintem meg a Spori felé. – felelte a hátsó utas, miközben mutogatta az útvonalat.

- Remek, akkor nyomás! – lépett a gázra ismét és a tuningolt jármű ismét nekiiramodott, itt-ott elkövetve néhány szabálytalanságot. A Stop tábla se állta útjukat, fékezés nélkül kicsapódtak a főútra, egy újabb jobbos kanyar után alig száz méter nem telt el, de máris egy balos forduló következett, ahol aztán pár száz méter egyenes útszakasz vette kezdetét és a sofőr sem volt piskóta, adott a lovaknak inni bőven, akik csak úgy húzták a szekeret, hamar elérték a 100-as határt, csakhogy ismét jött egy balos, amit egy kis fékezés után vettek be, de igen éles kanyar volt, szitkozódott is Őrző rendesen, mivel utálta az ilyesfajta akciókat. A számos úthiba miatt itt azonban már Rope nem akart túl gyorsan menni, így tartott egy bizonyos tempót, és nézték a terepet, hol lehet valaki vagy valami.

- Öltönyös embereket nézzetek, mert mindig olyanok rabolnak, úgyhogy ne kíméljétek őket! – felelte Őrző. – Bár ez itt már a Spori, de nem tudom eztán merre mentek. Itt most már valahogy ki kell találnunk.

- Nem gond, szerintem tuti, hogy a vasút fele mentek, mert nem hinném, hogy itt akarnak időzni, inkább minél messzebb mennek. – mutatott jobbra a sofőr.

- Akkor nosza rajta, indulj arra! – mutatta fejével az irányt Steven. – Csak jöjjenek és szórakozzanak, majd adok én nekik olyat! – kapott elő övéből egy kis pisztolyt és jobbnak látta, ha betárazza a szokás töltényekkel.

- Mi a fene van nálad? – pillantott rá a sofőr.
- Egy jó kis okos fegyver. A neve Desert Eagle. Jó, most szerezhettem volna revolvvert vagy Colt-ot is, de hát ha nekem ez tetszik, akkor ez lesz.
- Jól van nem kell a rizsa. – felelte Rope, azonban mikor a pisztolyról levette a figyelmét, az ablaknál látta, hogy bizony a Sportpálya bejáratánál van valaki, illetve valami.
- Basszus! – taposott a fékre, és akkora erővel állt meg a jármű, hogy majdnem a hátulja is megemelkedett, de az biztos, ha Steven nincs bekötve, kirepült volna az ablakon. Persze a csikorgás is megtette a maga hatását, annyiban azonban nem volt jó, hogy felkeltette a figyelmet.
- Most mi a frász van? – kérdezte egy cseppet idegesen a sofőr mellett ülő.
- Bazz', ne pofázzál már annyit, inkább nézz jobbra! – bölintott a fejével a megadott irányba, de abban a pillanatban le is nyomta a központi zárat.
- Azta bűdös mindenit! Ezek ők lennének? – kérdezte Steven, miután összekaparta a fegyverét a földről, ami a fékezés közben esett le.
- Hát nem? – mondta a sofőr és közben félreállt, mert az út közepén nem lett volna helyes megállnia hosszú időre.
- Hű, kimegyek és szétrúgom a seggüket! – morgott a fegyveres, de nem tudta kinyitni az ajtót. – Mi a fene van ezzel?
- Úgy hívják központi zár. Ne hari Steve, de gondoltam, hogy rögtön kirohannál, ezért bezártalak. Nem azért de meg kéne beszélni valamit, az nem megoldás, hogy közénk rohanunk és elpáholjuk őket, tuti van fegyverük is! És amúgy is mit keresnek itt a focipálya közepén?
- Tudja a halál, de az biztos, hogy tőlem kapnak majd egyet s mást, amit egész életükben meg fognak emlegetni! – harsant fel Őrző hangja.
- Nos, rendben. – kezdte el a sofőr. – Kimegyünk, szétnézünk mint normális emberek, de semmi feltűnés, aztán majd meglátjuk mit teszünk, mert én is szeretném egy „kicsit” szétverni a fejüket!
- Akkor engedj ki! – nézett rá nem túl jókedvűen a másik, mire az ajtók kinyíltak.
- Mindannyian gyorsan kiugrottak a kocsiból, aztán a vagy 50 méterrel előttük levő bejárat felé vették az irányt, miközben a sofőr is ott morgott, mint mindannyian.
- Tedd már el azt a hülye pisztolyt, nehogy amiatt lőjenek már le minket!
- Igaza van Testvér, tedd el. – helyeselte Őrző, majd hozzátette. – De ha kell rögtön előkapd ám!
- Azon leszek, emiatt nem kell aggódnodok. – tette el az övébe ismét a pisztolyt.
- Szépen nyugodtan, de lélekben mégis idegesen gyalogoltak a bejárat felé, majd mikor odaértek, odalapultak a falhoz és úgy lestek be egy picit, ahol látták, hogy két fekete terepjáró áll odabent, és vagy fél tucat öltönyös emberke társalog, miközben mellettük egy teherautó ácsorog, sportfelszerelések felirattal.
- Nem hinném, hogy abban a járgányban sportos cuccok vannak. – morfondírozott Rope.
- És most mi lesz? – érdeklődött Steven. – Mert szeretném már szétrúgni a seggüket!

- Hé, maguk mit keresnek itt? – kérdezte egy a bejárat mellett lévő épületből előbukkanó öltönyös ember, aki első ránézésre nem tett valami jó benyomást a három srácre.

- Hajaj, 'asszem baj lesz. – lepődött meg a sofőr, ám a barátja sem habozott, amikor az öltönyösnél megcsillant a fegyvere, és látszódtott már, hogy felé akar nyúlni, hát Steven is gyorsan előkapta az Eaglet és leadott három lövést is.

- Nah, azt a rohadt! – kiáltott fel Őrző. – Most aztán tűnés innen, míg ide nem ér a többi!

Nem vártak sokáig, már futottak is vissza, a fegyveres még azért néha vissza-visszanézett, nem-e jönnek utánuk. Az öltönyös emberke megmeredve állt ott egy darabig, kezét a görcs rángatta, aztán mire beszálltak az autóba, az ellenfelük már összerogyott, de furcsa lassúsággal. Először térdre rogyott, majd pár másodperc múlva eldőlt mint egy darab fa.

- Lehet, hogy egy picit sok volt. – nézett a pisztolyára Steven, miután már beszálltak a kocsiba, közben a sofőr már indított is, nem várt semmire. – Azt hiszem mindhárom talált.

- Igen talált, de azért nem elég egy tölténnyel kilyuggatni egy embert? – kérdezett rá Őrző.

- Basszus, tudod mi van ebben? – emelte fel az Eagle-t. – Nem igazi lőszer, hanem altató. Ez nem öli meg az embert, csak úgy beleáll, hogy ihaj. Kicsit át van variálva, de mondjuk igaz, annyi altató van benne, ami egy lónak is elég.

- Akkor miért lőttél bele háromszor? – nézett rá a sofőr, miközben megfordult és igyekezett visszafelé menni. Akkor azonban már a bejáratnál feltűntek a többiek, akik nem nagyon örültek társuk „alvásának”. Inkább rögtön tüzet nyitottak a menekülőkre, ami meg Rope-nak nem igazán tetszett.

- Basszátok meg, kilyukasztjátok a kocsimat, ti szemetek! – morgott a sofőr, és nagyon mérges lett. – Steven öcsém igazán szerezhethetnél most már nekem is valami fegyvert, vagy hívjuk a zsekákat, de azokat lepuffantják rögtön, nem? – fékezett le egy másik utcában.

- Majd meglátjuk, hívd őket és majd kiderül, mi lesz. – szólt Őrző.

- Ok. – kapta elő a mobilját és már tárcsázott is, de csakhamar letette, mikor hallotta a hangokat... szirénák hangját. – Ezek ők?

- Minden bizonnyal. – tolatott vissza a sofőr, épphogy azt az utcát lehessen látni, amin a Sportpálya nyílik. És tényleg... csakhamar két rendőrautó is elrobogott arrafelé. – Nah, most vajon mi lesz?

- Kíváncsian várom, bár szerintem nem sok minden, vagy le vannak fizetve kedvenc rendőreink, vagy pedig lelövik őket. – gondolkodott Őrző.

- És mi csak itt fogunk ülni addig? – kérdezte Steven.

- Van jobb ötleted 'ombre? – érdeklődött a kormányra támaszkodva Rope.

- Nem sok. – habozott egy picit a válasszal.

- Akkor ok, de azért jó lenne, ha nem csak mindig...

- Csönd! – szólt be Őrző, és mikor elhallgattak hallatszódottak a lövések hangjai, amelyek alig pár másodperc után abba is maradtak.

- Ez fasza, nah, akkor mi legyen?

- Nézzük meg mit is műveltek. – szolt Steven.

- Ok, nézzük. – fordult meg a járgánnyal a srác és már mentek is vissza. Ám még el sem érték a kereszteződést, mikor a három jármű, ami a foci pályán állt, épp akkor húzott el előttük a főút felé haladva. Ám ennek ellenére Rope a másik irányba ment, ahol a két rendőrautó állt és pár ember is ott volt már körülöttük.

- Mi a francot csinálsz? Ők amarra mentek!

- Pofa be, Steven, előbb meg nézzük mi maradt itt!

- Mi az, hogy pofa be? A legjobb csajt ott viszik valami elvetemült vén parasztok, erre Te meg a másik irányba hajtasz, normális vagy?

- Kuss már Steven! – szolt be Őrző is.

- Már Te is beszólsz? Mégis... - folytatta volna, csak egy újabb kiadós fékezés után lefejelte majdnem a szélvédőt. A másik kettő rögtön kipattant a kocsiból és látta, hogy a rendőrök nem éppen napozni feküdtek ki, sokkal inkább a fájdalomtól fetrengtek a földön, ha még volt bennük élet. Elég csúnya látvány volt mind a négy rendőrt ott látni, kettő közülük biztosan halott volt, a másik kettőt pedig az emberek ébresztgették, valaki meg a mentőket hívta. Nagy volt a fejtelenség, az már biztos.

- Őrző, Te is arra gondolsz, amire én? – néztek egymásra, mikor meglátták a pisztolyokat a földön vagy a földön fekvő emberek kezébe.

- Azt hiszem arra. – felelte mély hangján, majd elvettek három pisztolyt, és találtak egy tárat is, amit Rope rögtön zsebre vágott, és hiába szoltak ott az emberek rájuk, hiába kiabáltak, nem igazán vették őket figyelembe, rögtön kocsiba vágták magukat, ismét felbőgött a motor és előtörtek a lóerők, máris üldözték tovább őket. Pár lyukkal megtűzdelték ugyan, de a gyorsasága nem változott a járműnek, pillanatok alatt felgyorsult százra és robogtak végig az úton.

- Steven, egész véletlenül nem tudod merre fordultak?

- Bazz, miattad lefejeltem ezt a vackot, valószínű, hogy akkor most mindenre figyelek, de ami azt illeti jobbra mentek... szerintem. – felelte a srác, de azért fogta a fejét.

- Szerintem? Mi vagy Te, gumicsirke? Most jobbra mentek vagy nem? – idegeskedett a sofőr.

- Basszus, mié mentek volna balra, ha egyszer jobbra mentek! – kiabált a másik.

- Nem azért az egy forintért, de inkább másokat kéne megölnötök, nem egymást.

- Kössz Őrző, észben fogom tartani! Kapaszkodjatok! – kiáltott Rope, majd a következő pillanatban elég nagy sebességgel kivágódtak a főútcára, kicsit túl is csúsztak, mert a másik sávba kerültek, de ez nem okozott volna akkora problémát, ha nem jön velük szembe senki. Csakhogy jött egy igen méretes kamion... - Bassza meg! – rántotta el a kormányt és épphogy csak az utolsó másodpercben kitértek előle, vissza a saját sávjukba. Azért a kamionos elég erősen beletaposott a fékbe, az eszeveszett dudálás közepette, és félrerántotta a kormányt ő is, persze ez a trélernek nem nagyon tetszett, így az is más utat választott, keresztbe fordult az úton, majd levált a kamionról és egyéni pályát írt le, amivel két kocsit is magával sodort.

De a triót ez annyira nem akasztotta ki, ők inkább rohantak végig a főutcán, szabályos és szabálytalan előzések tömkelegét végrehajtva mindeközben, és a gyorsaságuknak köszönhetően csakhamar feltűnt a rablók autója a szemük előtt.

- Hej, ott vannak! – mutatott előre Steven.

- Igen 'ombre, én is látom őket. Na, mutassuk meg, hogy mit tudunk mi!

Az autó kiadott magából mindent, hamar felzárkóztak mögójük, de addigra már kiértek a városból és még körülbelül egy kilométer választotta el őket a 3-as úttól.

- Ne hagyd Rope, hogy meglógjanak! – kiáltott Őrző, átült a másik oldalra és letekerte az ablakot, aztán kezébe vette mindkét pisztolyt és kihajolt egy picit, csakhogy tisztábban lásson. Steven is kifelé nézegetett a kocsiból, legalábbis a pisztolyt kifelé tartotta. – Még egy picit közelebb főnök!

- Ne aggódj már megyek is! – taposott tövig a gázba, aztán már mellójük is értek, de Őrző sem habozott, a leghátsó járművet, a teherautót még hagyták, de amikor a terepjáró mellé érkeztek a srác rögtön lőtt, a kerekre célzott, amelyeket olyan közelségből nem lehetett eltéveszteni.

- Basszus, fékezz! Fékezz már!!! – üvöltött Steven, miután leadott egy lövést a járműre, de észrevette, hogy szembejön egy busz.

- Nyugi, nyugi! – szólt vissza a sofőr, pedig a busz már dudált és vagy száz méterre ha lehetett. A srác, hagyta még egy picit, hadd jöjjön közelebb, aztán a fékre lépett és gyorsan a mellette elhaladó teherautó mögé vágódott be. Eközben azonban más is történt. Mivel Őrző sem tétovázott, hanem szétlőtte a kerekeket, hát a terepjáró keresztbefordult az úton és felborult, majd visszaállt, de már így is letört minden róla, majd a második bukfenc alkalmával a teteje berogyott a súlytól és a motortérben is tűz ütött ki. Ezt tetőzte az a tény, hogy a teherautó nem tudott megállni, így fékezés közben egyenesen belerohant a sérült járműbe, lökött rajta még egyet, majd az is felborult. Több darab is leszakadt róla, mindenféle roncsok és roncsok heverték, de a másik terepjáró továbbhaladt. A srácoknak sikerült megállniuk, még mielőtt ők is beleszaladtok volna a saját művükbe, de nem tétovázott sokáig a sofőr. Ismét nekiindult és volt annyi hely, hogy elférjenek, igaz, lementek az útról, de legalább követni tudták őket. Illetve megálltak egy pillanatra. Steven kiugrott és belesett a törött terepjáróba, ahol három öltönyös ember volt, tiszta véresen, összetörve. Őrző sem maradt bent, ő a teherautót nézte meg, de mivel nem volt benne semmi, csak egy csomó műszer, hagyta a fenébe. Gyorsan visszaugrottak a kocsiba és mentek tovább.

- Basszus, ez egy nagyon hülye ötlet volt! – morgott Rope. – Mi lett volna, ha a csajszi ebben a járgányban van? – kérdezte, miközben a gázra taposott.

- És hogy a faszba állítottad volna meg nagyokos? Megkéred, hogy szépen húzódjanak félre? Vagy tekerjék le az ablakot? – vágott vissza Steven.

- Nem tudom, de a Ő élve kell, nem pedig meghalva, szóval azért kapjuk össze magunkat!

- Valahogy meg kell állítanunk őket, de nem tudom hogy. – szólt előre Őrző. – Valami taktikát kéne kiötölnünk. Mert ha ezt megint így csináljuk, szerintem annak nem lesz jó vége!

- Először is utolérjük őket, ez tény. – taposott a gázra Rope.

Ismét gyorsabban és gyorsabban forogtak a kerekek az aszfalton és a jármű hamarosan beérte a másikat, mivel egy sportjárgány mégis csak gyorsabb, mint egy egyszerű terepjáró. Mikor nem jött senki, jobb híján megint odaléptek melléjük és a két kocsi egymás mellett haladt.

- És most mi tévők legyünk? – kérdezte Steven, aki folyton az ellenfél ablakát leste.

- Nem tudom, talán várnunk kéne még egy picit. – javasolta Őrző.

- De mégis meddig, nemsokára megint jönnek szemből. – mutatott előre a sofőr.

- Akkor intézzük el őket minél előbb! – hajolt ki az ablakon Steven, és fegyverét az ellenfélre szegezte.

- Várj! – kiáltott Őrző és ő is kihajolt az ablakon.

- Nah, csak úgy, hogy ne fájjon, csak a kerekét! – szólta az előbbi, mire a másik bólintott.

- Akkor tűz! – kiáltott és tüzet nyitottak az ellenfélre, aki nem tétovázott, azonnal lefékezett.

- A picsába! – taposott a fékre Rope is, és lendületből megfordult az úton, szembe az ellenféllel. – Nah, erre mit léptek? – taposott a gázra a sofőr és elindult szembe a fekete járművel.

- Mit csinálsz? – nézett a sráca Steven.

- Ne kérdezz semmit, csak lőj, de semmiképp se a szélvédőt!

- Tudom, tudom. – hajolt ki ismét az ablakon és nem kímélte a pisztolyát, az egész tárat a járműre lőtte, de közeledtek egymáshoz, elég nagy sebességgel. Egyikőjük sem akart kitérni, csak robogtak egymás felé, és már csak alig pár méter választotta el őket. – Akkor sem fogok kitérni, vazz! – és csak nyomta a gázt a sofőr, teljesen beleremegett már, csak úgy mint a másik kettő. Steven már mindenbe kapaszkodott, csak hogy jobban érezze magát. Rope görcsösen markolta a kormányt és tekintete csak az ellenfélre korlátozódott, ahogy Őrző is csak az ellenfelet leste, miközben a két elülső szék háttámlába kapaszkodott.

- Te nem vagy normális! – üvöltött Steven az utolsó pillanatban.

- Bassza meg! – rántotta el az utolsó métereken a kormányt jobbra, hogy legyen hely még az úton, de már késő volt, a fékek mindent megtettek, de nem volt elég, csúsztak tovább az aszfalton és a jármű hátsó részét elkapta a fekete terepjáró. Hatalmas csattanás után a rablók kipördültek az útról és fejre álltak az út menti bűzamezön, míg az üldözők megpördültek és keresztbeálltak. A pillanatnyi ijedtség után jött a felismerés, amikor a sofőr felemelte a fejét a kormányról. – A faszom! Kifelé! – kiáltott, mire a másik kettő is kezdett magához térni. – Gyerünk már kifelé!

- Mi? – nézett a sofőrre Steven, majd a másik irányba, ahonnan egy méretes tanker közeledett feléjük. – Az Isten verje meg! – pattant ki ő is és Őrző is a járműből olyan gyorsasággal, amit még ők maguk sem láttak. Nem gondolkoztak sokat, rögtön elindultak abba az irányba, ahová a sötét jármű is zuhant, abba az oldalba ugrottak be a legeslegutolsó pillanatban. Steven még akkor ugrott volna az útról, mikor a kamion már telibe trafálta a kocsijukat, ami a túlzott nyomásnak „köszönhetően” megadta magát és a levegőbe repült, hatalmasat robbant, ami lehajította a srácot az útról. A másik kettő már javában az út-

menti mélyedésben feküdt, mikor látták, hogy barátjuk még tőlük is messzebbre kerül egy igen nagy repülés következtében már egyenesen a búzamező szélén landolt. Ami ez úton következett az még jobban fűlsértő volt, ugyanis ahogy a sportkocsi jobbnak látta másvilágra lépni és alkatrészeit szétszórni a környéken, úgy a tanker sem tudott ellenállni annak a robbanásnak, amit a másik jármű hozott létre, magával rántotta a kamiont is, és nem tudni mi lehetett a tartályban, de a robbanás az egekbe szökött. Hatalmas tűzfelhő keletkezett, amely végigsöpört a környéken, majdnem a srácokat is kiégette a helyükről, ám szerencsére megúszták pár karcolással.

Fél perccel a robbanás után már ők is kezdtek magukhoz térni, feltápáskodtak az árok-ból és leporolták a ruháikat. Rope gyorsan odarohant Stevenhez, aki még mindig a búza között feküdt.

- Jól vagy 'ombre?

- Ahogy vesszük... ekkorát még életemben nem repültem. – felelte miközben társa felsegítette. – De azt hiszem elvesztettem a pisztolyom... - nézte, de nem találta sehol sem.

- Ne aggódj amiatt, tessék, itt az enyém, az egyik. – nyújtotta át Őrző.

- És mi lesz velük? – mutatott a fejjel lefelé lévő terepjáróra Rope.

- Nézzük meg őket. – indult el feléjük a nagyobb darab srác és előszedte másik pisztolyát. Szépen lassan közelítettek feléjük, bár a kitört ablakokon belátszódott, hogy a sofőr csupa vér és a hátsó ülésen is vannak páran. Amikor Rope meglátta Hajnit, rögtön elkezdett rohanni, a jármű felé, és mikor odaért, akkor hallott valami másik neszt oldalról... Az egyik fekete ruhás ember állt ott pisztolyt szegezve a sráca, aki megrémült hirtelen, de sok ideje nem volt félni... a fegyver elsült... nagy hangja megtörte a környező csendet és a közelben égő tűz ropogását, majd a következő pillanatban az öltönyös fickó térdre rogyott és összeesett.

- Bazz Steven, Te aztán nem vagy semmi... azta büdös... jól ráhozta a szívbajt! – kapott a szívéhez Rope.

- Nem gond, csak gondoltam nem árt, ha valaki figyel... és lám, gyorsabb voltam, mint egyesek. – mutatott pisztolyával a hullára. Addigra Őrző is odaért és feltépte a hátsó ajtót, amit a mellette álló sofőr csak utána vett észre, kicsit el volt foglalva azzal, hogy az előző pillanatban még majdnem lelőtték.

- Vegyük ki! – szólt Őrző és kihajított a kocsiból előbb egy idegen pasast, majd utána lassan, óvatosan kivette az alélt lányt a roncsból. A másik kettő levette a felsőjét és leterítette, hogy a lány fejét puhára tegyék. Aztán lefektették a földre.

- Hogy van? – hajolt fölé Steven.

- Még él... szerencsére, különben kicsinálta volna egytől egyig ezeket az idióta barmokat! – morgott a srác, aki megnézte a lány pulzusát. – Úgy tűnik nincs semmi baja, de azért minél előbb kórházba kell vinni. Őrző, hoznád Őt egy darabig?

- Persze. – kapta fel ismét a leányzót, aki még így nagyon tündéri teremtés volt. Bár látszott az arcán, hogy meg volt rémülve, hosszú barna haját lengette az enyhe szél, ahogy a búzamezőt is cirógatta. A három srác elindult fel az útra, ahol már számos jármű állt,



és még több ember, hívták a tűzoltókat és a mentőket. Valahogy megnyugodtak a srácok, de mégis ijedten néztek a lányra, hogy vajon miért rabolhatták el, mi céljuk volt vele, vagy pusztán csak meglátták az utcán és úgy döntöttek, hogy elviszik? Ezt már senki nem tudja meg, de legalább vigasztal mindannyiukat a tudat, hogy ugyan kockáztatták az életét, de mégis sikerült élve kihozni őt az ellenfél karmaiból, mert nem voltak ők profi felmentősereg, de megpróbálták és sikerrel jártak. Ez mindannyiukban valami örömteli dolog volt, mégis féltették őt, mivel mindhármuknak sokat jelentett, mint barát és ezt kötelességüknek tartották. És habár veszélyek leselkedtek rájuk, de megmentették őt... igaz, az autójuk megsemmisült, de az anyagi kárnál sokkal nagyobb lett volna egy barát elvesztése...

Scott McBayer

2006. március 4.